

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **JUDr. Ing. K. M.**, *zastúpeného advokátkou JUDr. I. R.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: I/223/7524-45089/2010/ 992517-r zo dňa 15. apríla 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/13874/2010- 79 zo dňa 9. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 9. marca 2011, č. k. 7S/13874/2010- 79 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 9. marca 2011, č. k. 7S/13874/2010- 79 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/223/7524-

45089/2010/992517-r z 15. apríla 2010, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice I č.: 695/231/88637/09 z 9. novembra 2009 o uložení pokuty žalobcovi podľa § 35 ods. 1 písm. c) zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon o správe daní“) v sume 1 056,90 eur z rozdielu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) určenej správcom dane podľa pomôcok za zdaňovacie obdobie december 2000.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že rozhodnutím Daňového úradu Košice V. č. 709/230/36934/06/ZIM z 3. novembra 2006 bol žalobcovi ako platiteľovi DPH určený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie december 2000 v sume 223 441,- Sk.

Odvolanie žalobcu proti uvedenému platobnému výmeru bolo zamietnuté pre neodôvodnenosť rozhodnutím žalovaného č. I/223/12656-77382/2007/992517-r z 12. októbra 2007.

Žaloba žalobcu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného z 12. októbra 2007 bola zamietnutá rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/127/2007-124 z 2. októbra 2008.

Rozsudkom Najvyššieho súdu č. k. 5Sžf 3/2009 z 3. novembra 2009 bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 2. októbra 2008 potvrdený. Ústavný súd SR uznesením č. k. II ÚS 137/2010-28 z 24. marca 2010 odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť žalobcu smerujúcu proti rozsudku Najvyššieho súdu SR z 3. novembra 2009.

Krajský súd v prvom rade poukázal na to, že tvrdenie žalobcu obsiahnuté v žalobe, podľa ktorého v čase podania žaloby nebol známy výsledok súdneho prieskumu rozhodnutia žalovaného č. I/223/3970-77382/2007/991545-r z 12. októbra 2007, nezodpovedá skutočnosti. Do podania žaloby z 12. júla 2010 o žalobe žalobcu proti tomuto rozhodnutiu žalovaného už rozhodli súdy obidvoch stupňov a navyše aj Ústavný súd SR odmietol sťažnosť žalobcu vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 5Sžf 3/2009 z 3. novembra 2009 ako zjavne neopodstatnenú.

Žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa a ani v žalobe nespochybňoval skutočnosť, že žalobcovi už citovaným platobným výmerom z 3. novembra 2006 a rozhodnutím žalovaného z 12. októbra 2007 bol určený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie december 2000 a ani spôsob uloženia pokuty a výšku uloženej pokuty. Žalobca považoval rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa ako aj žalovaného o uložení pokuty podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní za nezákonné iba z dôvodu, že platobný výmer správcu dane, potvrdený žalovaným, považuje za nezákonný z dôvodu, že v obdobných veciach boli zrušené rozhodnutia žalovaného o určení rozdielu DPH na základe toho istého protokolu o určení dane podľa pomôcok.

K naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu v zmysle § 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní podľa názoru krajského súdu dôjde vtedy, ak je správcom dane určená daň alebo rozdiel dane podľa pomôcok podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní. Platobným výmerom č. 709/230/36934/06/ZIM z 3. novembra 2006, vydaným podľa § 44 ods. 4 zákona o správe daní bol na základe protokolu o určení dane podľa pomôcok za zdaňovacie obdobie december 2000 určený žalobcovi rozdiel DPH v sume 223 441,- Sk. Tento platobný výmer nadobudol právoplatnosť po zamietnutí odvolania smerujúceho proti platobnému výmeru žalovaným pre neodôvodnenosť. K zrušeniu uvedeného platobného výmeru nedošlo ani v súdnom preskúmvacom konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP, pričom Ústavný súd SR už citovaným uznesením podľa § 25 ods.2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť žalobcu smerujúcu proti rozsudku odvolacieho súdu.

Za situácie, keď právoplatným a vykonateľným platobným výmerom bol žalobcovi určený rozdiel DPH postupom podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní bolo povinnosťou správneho orgánu prvého stupňa uložiť žalobcovi pokutu v zmysle § 35 ods. 1 písm. c/ citovaného zákona. Platobný výmer správcu dane o určení rozdielu DPH nebol zrušený ani procesným postupom v zmysle zákona o správe daní, t.j. na základe mimoriadnych opravných prostriedkov.

Krajský súd ďalej poukázal na to, že v podanej žalobe žalobca kvalifikoval platobný výmer, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel DPH ako nezákonný. Nezákonnosť tohto rozhodnutia však podľa názoru krajského súdu bolo možné vysloviť iba procesným postupom v zmysle štvrtej a piatej časti zákona o správe daní, resp. postupom podľa druhej hlavy piatej časti OSP. Pretože do vydania žalobou napadnutého rozhodnutia sa tak nestalo, je potrebné považovať platobný výmer správcu dane o vyrubení žalobcovi rozdielu DPH za zákonný. Preto po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného dospel krajský súd k záveru, že tieto sú v súlade so zákonom, nakoľko aj súd musí prihliadať na tento platobný výmer ako na zákonný správny akt.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu a žalobe v celom rozsahu vyhovel, nakoľko podľa jeho názoru je tento nesprávny a nezákonný.

Nesprávnosť a nezákonnosť videl konkrétne v tom, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa názoru žalobcu, ktorý v podstatnej časti odvolania uviedol argumenty zhodné s tými, ktoré uvádzal už v žalobe, súd prvého stupňa zvolil krajne formalistický prístup pri preskúvaní žalobou napadnutého rozhodnutia. Vychádzal pritom z formálnych podmienok ustanovených pre uloženie pokuty, pričom nebral do úvahy, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu takéhoto rozhodnutia, zasahovalo do žalobcových v Ústave Slovenskej republiky zakotvených práv.

Opätovne poukázal na to, že výsledkom postupu správcu dane a neskôr aj žalovaného, ktorí mu vyrubili rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie, ktoré bolo predmetom daňovej kontroly, bolo 13 rozhodnutí – platobných výmerov, ktoré boli v končenom dôsledku predmetom súdneho prieskumu, pričom 8 bolo zrušených preto, že v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu platobných výmerov, bola zistená vada (nesprávne zloženie kontrolnej skupiny), ktorá mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Žalobca zdôraznil, že sa ocitol v situácii, keď na jednej strane, 8 z 13 rozhodnutí o vyrubení dane bolo súdom zrušených ako nezákonných a na druhej strane, 5 druhovo identických rozhodnutí zostalo v platnosti a na základe ich nezrušenia správca dane a neskôr aj žalovaný vydali, resp. potvrdili rozhodnutie o uložení pokuty. Tento stav podľa jeho názoru nie je možné považovať za štandardný a v súlade s princípmi právneho štátu, ktorého atribútom je okrem iného právna istota a dôvodné očakávanie každého, že v druhovo identických veciach budú orgány štátu postupovať rovnako.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním z 27. apríla 2011, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pričom poukázal na to, že žalobcovi bolo za zdaňovacie obdobia február až december 2001, január 2002 a december 2000 vydaných 13 platobných výmerov o určení dane podľa pomôcok. Na základe podaných žalôb, boli v 5-ich prípadoch potvrdené rozsudky Krajského súdu v Košiciach o zamietnutí žaloby. V 8-ich prípadoch Najvyšší súd SR zmenil rozsudky Krajského súdu v Košiciach tak, že zrušil rozhodnutia žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalobca v odvolaní uvádza, že bolo 8 rozhodnutí o vyrubení dane zrušených. Uvedené nezodpovedá skutočnosti, pretože zrušené boli len rozhodnutia žalovaného ako odvolacieho orgánu. Platobné výmery správcu dane o určení dane podľa pomôcok zrušené neboli. Žalovaný ako odvolací orgán v odvolacom konaní proti 8 platobným výmerom o určení dane podľa pomôcok rozhodol tak, že odvolanie pre neodôvodnenosť zamietol. Všetkých nanovo vydaných 8 rozhodnutí žalovaného, je opakovane predmetom súdneho preskúmania. V tomto konkrétnom prípade, kedy rozhodnutia žalovaného a správcu dane o určení dane podľa

pomôcok za zdaňovacie obdobie december 2000 sú potvrdené rozsudkami NS SR, nie sú podľa názoru žalovaného dôvody na zrušenie uloženej pokuty. V ďalšom poukázal na písomné vyjadrenie k žalobe zo 16. augusta 2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený 19. októbra 2011 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 35 ods. 1 písm. c) zákona o správe daní, správca dane uloží daňovému subjektu pokutu v sume rovnajúcej sa súčinu trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky a dane alebo rozdielu dane určenej správcom dane podľa pomôcok (§ 29 ods. 6),

Podľa ods. 2 pri ukladaní pokuty podľa odseku 1 sa uplatňuje základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná v deň doručenia rozhodnutia. Ak daňový subjekt podá dodatočné daňové priznanie, uplatní sa základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná v deň podania dodatočného daňového priznania. Ak trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 10%, pri výpočte pokuty sa namiesto trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky použije sadzba 10%.

Podľa § 110h, ak do 31. decembra 2008 nastala skutočnosť pre uplatnenie základnej úrokovej sadzby pri výpočte pokuty (§ 35 ods. 1 a 3), sankčného úroku (§ 35b ods. 1 a 6), úroku z odloženej sumy (§ 59 ods. 7) a úroku (§ 63 ods. 6), po 31. decembri 2008 sa použije základná úroková sadzba podľa zákona účinného do 31. decembra 2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný rozsahom odvolania, preskúmal rozsudok krajského súdu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v jeho odôvodnení, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie

výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožnil v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považoval za vhodné doplniť nasledovné:

Predmetom súdneho preskúmania v danom prípade je rozhodnutie žalovaného, ktorým uložil žalobcovi pokutu podľa § 35 ods. 1 písm. c) a ods. 2 zákona o správe daní.

Žalobca ani v žalobe, ani v odvolaní nenamieta vecnú správnosť tohto rozhodnutia, ani výšku uloženej sankcie a napokon ani dôvod, pre ktorý bola sankcia uložená.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že v tomto súdnom konaní nie je možné preskúmať rozhodnutie správcu dane, resp. žalovaného, ktoré nadobudlo právoplatnosť a jeho správnosť bola potvrdená súdmi dvoch inštancií v konaní pred všeobecnými súdmi, pričom ústavná sťažnosť na porušenie základných práv žalobcu bola Ústavným súdom SR zamietnutá.

Za týchto okolností postupoval žalovaný správne a v súlade so zákonom, keď vydal napadnuté rozhodnutie, nakoľko takýto postup mu striktne ukladá zákon o správe daní v § 35 ods. 1 písm. c).

Pokiaľ žalobca tvrdí, že platobné výmery vo vyššie uvedených 8 prípadoch boli zrušené, toto jeho tvrdenie nemá oporu v spisovom materiáli, nakoľko zrušené boli len rozhodnutia žalovaného, ktorými boli platobné výmery potvrdené. Samotné platobné výmery zostali v platnosti.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu, postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli z veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný a žalovanému žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 19. októbra 2011

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová